

Szüret Szabó Imre szőlőskertjéből

Nyugalmas, békés

Nyugalmas, békés napok voltak,
A gyermek, a férj... Érzelmi nincstelen
ó, dehogyan voltam. És akkor megjelent,
mint tűzörvény a szerelem.

Titkoltam-vágytam, kerestem-kerültem.
Álmodtam, ébren riadtam hirtelen.
Tettem, amit kell: főztem, mostam, éltem,
de fogva fogott a szerelem.

Csókóm tüzesült, ölem nedve égett,
s őrá gondoltam, ha férjem volt velem
kedvét tölteni, őt karoltam benne,
hagytam, izzék ez a szerelem.

Kiskicsi fiam, szemmel kapaszkodott,
bújt hozzám, vágyta hogyis megölelem,
s öleltem ezer karra, ezer csókkal,
benne is ő volt: a szerelem.

Ölem üresebb, szívem mennél teltebb!
Megadom magam: izzál hát, szerelem!
Lángold át testem, de ne pusztítsd őket,
kiket szeretek, ó, szerelem.

Feltámadunk

Feltámadunk! --
ott az írás
Isten szemében,
annak is felső,
annak is felső
legtetejében.

Isten szemén át
hat csizmás,
nagykabátos paraszt
hozta kijelé a temetőből
apámat.

Fekete csapájuk
az útban utánuk
a fehér halmok között
varjakban folytatódott.

S nyomuk már-már
a végetlenbe veszett,
felröppent az égbe,
éhes varjak emelték,

A fekete gubások
körbekerülték a temetőt,
megálltak, fogást váltottak,
a fehér hó fölött szállt
a barna koporsó,
apám szállt a fehér hó fölött.

Meg-megbotolva,
mint Isten teremtményei,
a hat gubások
az öngyilkosok árkán
átküzdvé magukat,
az örökkert kerítését,
hol korábban megbontották,
szuszogva bevitték
a gödörhöz,
ami tárva állt,
mint szülő nő öle.

Dolores infernit
circumdederunt me...
szállt a kőbalt ég felé,
zengtek a gubák és készkenők,
káráltak a varjak,

Utoljára bekopogtak
apámhoz
a rögökkel.

Csak a rögöket láttam,
csak az öklöket a kapák nyelén:
rögök, öklök, rögök, öklök,
öklök, rögök, öklök, rögök,
s egyforma volt rög és ökl.

Apámat eltemettük,
Isten szemét becsuktuk,

Saturita

Állsz előttem az áradó fényben.
Áradó fény, állsz előttem.
Óvnálak, védnélek ezer lélekkel,
áldó, féltő tenyerekkel,
csak ragyoghass ég és föld között.

*Mert én vagyok az ég,
s én vagyok a föld;
örökké kitöltesz engem
emlékeim s ábrándjaim között.*

Momentfoto

*Fényben az arcom,
rád gondolok,*

*Üsd el, vihar, üsd el,
e világ búbaját,
vized futva vigye
szívemnek bánatát!*

*Fényben a lelkem,
rád érez éppen.*

*Fuss, vihar, fuss,
messzi földre fuss!
Talmi átkod ejtsd el,
fuss, vihar, fuss!*

*Fényben a szívem,
rád dobban éppen.*

*Szállj vihar, messze,
hozzáföldre szállj,
szívem, ha veszted,
új szívet találj!*

Karácsony, kétszer

*Béke, csönd, nyugalom,
már csak ezt akarom.
Jézuskámat én is
féltően takarom.
Légy boldog, suttogom,
csak úgy, saját jogon.*

*

*Karácsony, elkoszlott, döllyfös délibáb!
Az ökölütötte nap egyre lilább,
a mezők fölött kődlik a gond.
Az is bolond, ki felkiált,
fut és öklöt ráz,
s veszett, ki megáll.*

Piedsigno

Emlékszel a tücskök augusztusára? Az orgonák májusára? A fecské-áprilisra?

Mind-mind nélkülöd múlt, s most nem tudom, nem értem, hogyan is létezhetek, hiszen akkor még nem voltál nekem, és másoknak mondtam, hogy szerelmem szótára, nézd ez a rét szerteszét!

Mintha ujjgyakorlat lett volna orgonistának, ki egy kis kápolnában gyakorol s bazilikáról álmodik, telesusogja édes harmóniával a kopott padsorokat, s a karzat félhomályából napkeltét álmodik küldeni, nemcsak álmodja, küldi is.

Most itt ülök lábaid előtt. Dús öled álmonnak mondja, milyen hazug-halvány, elcsapja álmomat, delejes, zsarát és bizsergés.

Átfutja villamosok, metrók, vasutak dübörgését, autók surrogását, megrezzenti az ég alvó kékjét, mosolyt ad a napnak,

Fiamat ünneplem, új herceg, világbíró készülődik így, mikor még csak álom, de már lelkeket zúdit ontani fényt.

Örülnék, ha lába nyomát megcsókolhatnám egyszer, mielőtt szerepet cserélünk, s ő lesz a test s én az álom.

Amoro

*Combodon finoman rezzen a fény,
és fut, fut befelé, ahonnan ered
a tűz, ami kivetette
a pattanó szikrákat
bőrödre szerteszét,
szemed is tőle vette örvényét,
sodor befelé, húz magába,
szűk sikhátorok selyme simít,
számot nem találni rá,
hány finom rezdülés...*

*Csókol ajkad, kicsi, nagy,
minden ajak, ami te vagy,
lelked iramlík, zúdul, emel;
ikerkerubokként szállunk
messze a törpülő égből,
csillagok kocódva izzanak,
tejutak kavarnak,
egymásba furódnak,
egymásba remegnek,
robbanva szorítják egymást,
hüvelyük napoktól tüzes,
meg-megrángva iramlanak,
mind-mind befelé igyekszik,
hol most teremti magát
a szív, hogy hulltunk, ha jött,
új világot már ő igazítson.*

Az éjszaka képei

Mottóul

*Minden csorba kell legyen,
a világ ettől tökéletes.*

Előszóul

*A tükörbe néztem.
Nem tekintett vissza senki.
A lelkem töltögetem,
de sem emlék, sem álom,
sem pillanat, sem porszem...
A várost rohantam éjen át,
éreztem, amint átzúdul rajtam,
s nem akad fönn semmi.*

Tárgyalásul

*Meggyült a bajom
a szavakkal!
Kimondom őket,
s befelé elenyésznek,
Már nem mondok semmit,
tekintetté, simogatássá,
lélegzetté alakítom őket,
verejtékké a bőrömön.*

Utószóul

*Hálnak az utcán, ennyit láttam.
Arcomra húztam nagykabátom.*

Anti-Sámson

*Düledező remények közt
állok, mint az anti-Sámson.
Tekintetem meghordozom
a növekvő pusztuláson.
Jó két karom van, szorítom
a templomnak két oszlopát,
jaj ne, meg ne omoljanak!
A tarthatlant tartom tovább.
Hajam kinnő, mint a remény
sűrűsödik, erősödik,
mint a vetés jó tavaszban,
életet is hoz reggelig.*

Olvasd mosolyogva!

*Fordítanám szívem feledésre,
de oly nehéz,
mint borzas varjú szárnya
nyár-nem-előzte őszben.*

*Feledném a soha-nem-voltat,
álmaim fényét elütöm,
vágyaim lázát elfolyatom
sok csöndes estén egyedül.*

*Villanna még a szó,
mint keskeny penge,
ha bársofyhüvelyéből
előrándul.*

*Írnék egy mesét!
Hosszan hullámzó búzamezővel,
derűvé bomló nappal,
csörgedező patakkaal.*

*De alkonyodik már,
sietnem kell esteli
sétámhoz a hosszú allén,
az öreg gesztenyék között.*

*Bocsásd meg nekem szavaim,
a lefejezett rózsákat!
Utoljára hullanak eléd,
mert elfogytak. Itt a tél.*

*Itt a tél. Emlékező, hosszú tél.
Látod, közös macskánk se volt,
amit egymásra hagyhatnánk,
Egy simogatás se.*

*Boldogságot nem adhattam,
hát életet sem adtam.
Bocsásd meg álmaimat,
az összetört tükröket.*

*Szemem üres ábrákat néz,
hullanak mint letépett lapok,
egyet sem tarthatok meg
álmaimból.*

*Fordítanám szívem feledésre
könnyű szendergést hozandó,
mindenektől tisztulandó.*

Nemesbük

*Birgen, Bükfös, Hegyháti mező,
Ördögmegye, Savanyós, Lóhegy –
újra számra veszem nevetek,
ízlelgetem gyermekkoromból*

majd' elfeledett, mégsem tűnő
illatotok, ínyemre tolul
a fű íze, forrásvizeké,
békarokkja – istenem –, pásztor-
táska, zsebvirág...
meg fények!

Dőlnek arany kékében; és én
merő nyűgben: törném a kise-
fát, fürgetőt, tépném a gyep-
lőt, amibe befogott az idő,
futtat – porzik mögöttem, omlík
az út, mállik semmivé, vissza-
fordulnék, de nem lehet.

Ó, én

ifjú tájam: Birgen meg Bükfös!
Adtok-e még vigasztalást?
Hihetem-e újra, hogy vissza-
térsi lehet, mégiscsak, daccal
törhetem-e az időt, hiszen
fölkél régi lankáid napja
minden reggel újra meg újra,
s ragyog régi gyermekorzával;
madár szólal föl hozzá, mint rég,
száll is felé, föl-föl; s az utak
megvannak még, megvannak..

Nem

úgy, mint az én útjaim, ahol
jártam.

Hited velem el, hogy még
szerethetlek, te csaló, örök
hitegető, ámitó déli-
báb! Szétomlik mégiscsak az út
mögöttem...

De rád gondoltam most,
már-már hittem, hogy boldog vagyok,

Tamburante

Sámánok szava szól a hegyekből,
dobok pörgetik a szeleket,
gurítják a napot,
jönnek utána hold és csillagok,

A hegyeket fölálmodom mindig magamnak,
a dobokat nyargaló sámánokkal,
szövöm tekintetem köréd, kedves.
Meg ne ijedj, ó, meg ne riadj!

Kara Mia

*Kedvesem, merre jársz, amikor
tömött denevérraj az éjszaka,
mindenünnen surrogását hallom;
nem nyughatom, nem nyughatom.*

*Hiányzik, mintha bőröm nem lenne,
az érintésed rólam,
hajtom fejem, de mintha hideg kőre;
nem nyughatom, nem nyughatom.*

Mindjárt Karácsony!

*Mindjárt Karácsony!
Útra kéne kelniük,
mert a gyermeknek
meg kell születnie!*

*Háromkirályok már úton,
menjük mi is hát!
Csillag zizzen izgatottan,
a briganti világ kushad.*

*Szövétnek a hit:
megszületik az a gyermek!*

Induljunk hát!

Kjom valoras?

*Nem tudom, mennyit ér?
Nem tudhatod, mennyit ér?
Kezde se volt,
csak ránk szállt, mint esteli köd,
melyet délelőtt kicserél a napfény,
holnapra kicserél az eső,
csillagözön is válthat hajnalig,
a szmog is jöhet,
felhő is, meg zivatar.*

*Nem tudom, mit ér?
Nem tudhatod, mit ér?
Kezde nem volt,
csak ránk szállt.*

Ecsetheggyel

*Minden vers csoda,
egyetlen, szorongtató:
lesz-e folytatás?*

*

*Lánynak kiabálsz,
asszonyodként szól vissza:
hamva parázsnak,*

*

*Elfogyott a hold,
nagyra nőtt az éjszaka:
lángolj, csillagom!*

*

*Átüt a magány,
éjjelőra, kondulok,
Remeg magában.*

*

*Arca hamvas volt,
mikor még úgy parázslott,
most hamu, hamu...*

*

*Belőlem keltél
fel azon a reggelen,
most pörölsz velem.*

*

*Szíved szólt hozzám,
friss harmat volt, tündérség.
Fogy a szív, nő a száj.*

A semmi

*A semmi a mindennel izgat,
mint a fátyol, láttat és takar.
A szívem éppen latolgatja,
hogy mit nem akar és mit akar...*

Dúdolgatok

*Voltam volna leendő
siheder, talán már akkor
gyötört: mi a teendő,
ha majd rám köszönt az agg-kor?*

Tüzem
szűzen
teszem

eléd,
a lét
a tét.

De ne légy keserű!
Jöjjön ború-derű,
szitáljon lámpafény
örök emlékéen,

nem szégyellem,
ha szerelem
bontja szívem.

Csitulásra várok,
míg befed az árok?

Ó, nem,
nem, nem, nem,
sohanem...

Ajándékom, ajándékod

Ajándékom, kicsi kis élet,
veled futnak a felhők,
elküldéném messzire veled
azt, aki bennem felnőtt.

Orcádat venné arcára
liliom és ibolya,
átkozódás, puszta hála,
vagy csak pusztulás kora.

Szeretlek: őszi zsolozsma,
hajnallal kelő ének,
ami mind-mind feléd hoz ma:
szűzen születő vétek,

Életed alig hallatszik,
szerelmet szól a kakas!
A világ még békén alszik,
szerelmet szól a kakas!

Birka

*A feketesár-kiáltásnak
föleje araszlik,
a szívárvány:
hátha tetszhullott kutyánk,
csak a sártól néma,
egyébként pedig röhög,
míg bennünk duplán
ver a szív.*

*Egyszer nagyon messze
elindultam, az úgy volt,
hogy nyírták a birkát,
akivel együtt voltam gyerek,
ő meg velem együtt volt birka.
Hittem, megölik,
és birkasága különben is oda,
ha már a gyapjassága oda,
minden simogatásom oda.*

*Elindultam világba.
Három évem kísért,
egyik ment elől,
a másik kettő hátul.
Jobb kezemben kő,
a balban bot.*

*Így találtak rám.
A szomszéd faluban.
Késő volt,
hanyatlós este.*

*Akkor aludtam
először életemben
idegen lánnyal
egy ágyban.*

*Reggel hazavittek,
Addig megmerték miattam
az összes kutakat,
horgost, szakadékokot
százan vizslatták,
Égig kiabálták a nevemet.
És csak az éjszaka volt.*

*Csorgott a nap az égről,
a hátamon éreztem.
Biciklin is akkor ültem először!
No, nem egyedül.
A nagylány vitt haza.*

*Csúffá tett birkáknk,
talán Noéminak hívták,
kergelte a füvet nyelvével,
felém sem nézett.*

*Anyám arca
a meztelen égbolton,
apám karja
szíjból volt,
amint felkapott.*

*És nem szóltak,
és nem szóltak,
és nem szóltak,*

*Akkor láttam felülről először,
hogyan vonaglik a váll,
ha sírnak,*

Triptichon

1

*Perdül a koccka,
hatra hat,
jól van, köszönöm, Uram!
Futnám a mezőt,
fele elhullt,
lefordult odaát,
az ég felé
a távolodó biciklissel.*

*Megfogadtam,
mától mindennap írok neked,
egy zuhant történetet,
egy zakkant mesét,
amelyben
a pitypang rábuggyan
a mezők liliomára,
oltárképet fest az ég aljára,
derengve elmúlót.*

*Kiáltásod, kicsi lány,
zakatol a vég nélküli világ
vége felé.*

*Kijöttem a mezőre,
mezőnek szélire
kioldani kedvem a szeleknek,
segítsen futni,
hozzád találni.*

Lassan a napot hónalja alá fogta a hold,
fut vele, csillag tépi talpát, de fut.
Ó, én napom, ó, én holdam.

Elfutsz vermelni a krumplit,
Szárszó sínjei belehasítanak az éjszakába,
ásóddal körbeárgolod a holdat,
szitkozódással,
hogy én még mindig vagyok,
és elfössz értem
a szakadt ösvényeken.

Rám szólsz,
mit ólálkódsz köröttem,
Isten sem küldött ide vetni senkit,
rám szólsz
a fékenincs sötétben.

Szeretlek,
állom a falat, állom a partot,
honnan rád zuhoghatna a nem-volt
és a soha-nem-lesz.

2

Lassan lebukik
a sétamező utolsója
odaát a határa,
mint szirmahullajtott végtelenbe.

Ki gyermeket akart tőlem,
neszeli a szövetnek virágzását,
a sötét éjszaka nem tudta,
mennyit ér, ha hajnalnak megfogán.

Önmagának semmit,
a hajnal szétdobja karjait,
mint ki ölelésből szabadult,
és állok előtted,
kis bicebóca holdat,
futtahagyta napot
dobálgatók,
zsonglőr a megmúlt időkből.

Szólnék is,
de ki sem hallja azt már:
szerettelek leendék,
szerettelek valék,
szerettelek voltam,
és most kérdezd

a leendő szellőt,
ki a sarkon átfordul.

Sertepertéltem mindenféle versekkel körötted,
 lemúltam a nap mielőtt halványulni kezdett,
 bocsánat, nem kiabáltam, fekete és tompa volt a kiáltás,
 kit senki nem kiáltott,
 csak a föld.

Szeretlek, mondom, mint ahogy a szellők indulnak,
 elmocskult kipufogógázból, csatornából, meg ami korunk romancát adja.

Egyszer-volt szerettél.

Egyszer-volt-szerettél.

Egyszer-volt-szerettél.

Ismételgetem:

Egyszer-volt-szerettél.

Egyszer-volt-szerettél.

Egyszer-volt szerettelek,

Szedőkák

Két jó karoddal
 kapaszkodsz az időben,
 múltban és jövőben.

Tenyered nyitva.
 Az egyik folyton telik,
 a másik üresedik,

*

Zsibongó lélek!
 Megállsz a jeles kőnél,
 megállsz a kő-időnél.
 S mint jó motoros,
 szíved közben ráfeszül
 ívben a robogásra.

Egerfarnos

(Eszperantó festőtábor, 2007)

A szüretelők szomorúsága szemében
 halkulón, erősödőn;
 kis teste húrként pendül, amint
 lelke rezdül-elcsitul:
 szélfúttá, -csitította tó.

Nincsen rakpart, nincsen alsó köve,
 csak a mező hullámzik,
 fátylat visel a fény
 széppé zengő emlékekből,
 majd vetkezni kezd:
 hatalmas idomokkal fürdik,
 a zöld, aranyzóké, -barna hullámokban.

*Kedvesem, szomorúszeműm,
látványok gondos szüretelője,
meddig él a gondolat, mondd,
ha a sárfű zombékain indul
fütyörészve, idétlen tagjait
lóbálva kamaszosan,
hódítani akar;
a látvány börtönét nem tűri,
mert ő több, mint az egek fénye,
több, mint a földek húsos árnya.*

*Nepomuki Szent János,
így faluhelyen csak Jancsi,
a vizek elfogytak alóla,
most a gyér utcasarkot őrzi,
egykedvű tekintettel
védőszentje lesz annak,
aki csak akarja.*

*A szüretelők zászlós dalokkal járnak,
de szomorúságuk szemükön,
a mezők hulláma lábukon,
néha meglendül az ég,
s nem szüretelhetik le;
soha nincs befejezve a szüret,
mindig szomorúak,
hiába a dalok,
hiába a lélek csapzott lihegése,
hiába a szétsugárzó, glóriásodó gyönyör,
amint a gyomor tájékról
lendületet sugárzik a kézbe,
élet adja a tekintetnek,
bársonyát a létezésnek,*

*Kedvesem, szomorúszeműm,
hová visz a gondolat?
Mi ketten tudjuk,
hogy nem fontos...
Csak az alkotás örök,*

Rondó

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

*Álom csapdosta arcom:
ágyamhoz jött kedvesem,
álmomban párnám igazította,
fejemet magához fordította,
takarónk is elegyengette,
éreztem hústűzű a teste.*

*harmattal csókoljt,
tűzzel ölelt*

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

*Futottam előled,
mélység-ütötte augusztus-csillag,
kjt izmos tücsökgzene
sem tarthat vissza,
pacsirta vagy csalogány,
ki tudja már, Júlia,
melyikük, az esthajnal-madár?*

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

*Nem áll szóra a szám
földerengő sejtelemmel,
valami akkor megpattant,
forró üvegére
egy csepp ráfröccsent*

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

Ennyi volt

*Tűzből születünk,
hamu az üzenetünk,*

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

*S az elmúlás is
csak egy üvegpattanás*

*Nem voltál ágyamban
szorongató vágyamban*

Pásztorolj engem!

*Verset írni jó,
csak verset írni jó,
de mindig kellész hozzá!
Olyankor csöndes légy,
vagy csak képzelet!*

*Vallásom vidéki,
nem tudom,
hogyan perdül*

errefelé a szó.
Ülj mellém!

Szó, istennő,
szerelmem:
naptűzben csillag-ár
éjjel mint nappal,
pedig csak a
te két szemed az,
tábortüzek, míg szem a szem,
pedig csak a te szíved az.

Pásztorolsz engem
az idők végetlen mezein.

Keserű és édes

Keserű és édes a szám,
ízék televénye,
emlékek porhanyója

Vegyül bennem szenny és csillogás,
emlékek, vágyak zagyulnak,
nincs többé jövő és múlt sincs,
a jelen pedig megkülönböztethetetlen
mindenektől.

Vágyam egy éles fényű pillanat:
te meg én.

Dúdolgató

A szívvel ugyan mit kezdhetek?
Kószál néha elcsatangolva,
Pányvát rá soha nem vethetek,
kőborolgat csak ide-oda.

Feléd is néha elkőborol,
s ilyenkor mintha megfeledné
a céltalan csellengést ott, hol
végre illő otthonát lelé.

Visz a szívem feléd, feléd,
ellent nem állhatok soha,
csak kérhetem: ne légy, ne légy,
bárhogy lesz, hozzá mostoha